

Punt de mira

L'Amador Garrell

L'Amador Garrell i Soto que ja compta 74 anys, va ser no fa pas gaire, homenatjat no tan sols pels seus amics del Jazz Club Granollers, sinó també per la gent de la nostra ciutat amics de les arts, la cultura, les lletres, la música, la pintura, el dibuix, cosa que l'amic Amador en sap prou, i tant que hi treballa per divulgar aquestes virtuts; tot això fa que aquest home sigui molt estimat. En un poble, amb gent com l'Amador Garrell, amant de les coses ben fetes, on ja els seus avantpassats eren catalans i de Granollers, amants també del que és nostre en els àmbits socials, polítics i culturals. L'Amador ja va néixer en el centre de Granollers, tant geogràficament com cultural, ja que s'acostuma a dir de la Plaça Gran que és el rovell de l'ou, tal com ho diu el seu germà Josep en la revista que commemora els més de 50 anys del Jazz Club i al mateix temps portava del seu homenatge, que a més de rescut va ser un reconeixement als seus mèrits com a persona i artista. La sala d'actes del Museu es va omplir per fer costat a l'amic Amador, tant a la presentació com a la vetllada de jazz a càrrec dels Oliver Jones Trio que ens van delectar amb una música que feia anys que a Granollers no ens havien pogut fer "caure la bava". En aquest homenatge el Jazz Club i l'Amador van fer donació a la ciutat d'un quadre pintat per l'homenatjat anomenat "El ball de donzelles", aquest quadre és una visió de la seva infantesa. Hi havia persones molt conegudes de la nostra ciutat com en Salvador Llobet, l'alcalde Pujadas, Estrada, Jonch, Marimón, Colomer, l'esposa de l'Amador, familiars com els seus germans, etc. Vam trobar a faltar els que si estessin amb nosaltres haurien estat allà com l'amic Ruera, Cumella, Esteve Torres, fent-li costat com sempre havien fet.

Amb l'Amador vam treballar junts a la mateixa empresa durant alguns anys, cada un a la seva feina, la qual cosa em va fer adonar de la seva vàlua, tant professional com humana, ja que quan hi havia un problema professional o social, allà trobaves l'Amador, que mirava d'arreglar-ho sempre respaldat per l'empresa. Fins i tot ara quan tinc algun dubte a l'hora d'escriure un article no reparo gens en demanar consell a l'Amador.

Tornant a l'acte del concert de jazz fet per l'Oliver Jones Trio, de debò que al sentir-los tocar es van transportar en terra en el temps, fent-me recordar la bona música de Nova Orleans a l'estil Dixieland que va començar a principis de segle als EUA per gent de raça negra en el sud del país i per gent com en Buddi Bolden, George Bacquet o Bunk Johnson. Aquesta música de seguida va cuallar en les grans ciutats d'Amèrica, provinent de les rodalies com a cant i música religiosa dels negres, els quals es desfogaven així de les injustícies dels blancs.

Pere Valls i Duran

En aquesta secció es publicaran les cartes que adrecin els nostres lectors. Cal que els autors n'especifiquin el nom, cognoms, adreça i número de D.N.I., malgrat que podran ser publicades amb pseudònim sempre que la seva temàtica ho permeti, a criteri de la Redacció. Les cartes hauran d'estar escrites a màquina i preferentment no podran excedir de 25 ratlles. Segons aquestes condicions esmentades la Redacció es reserva el dret de publicar-les i el d'extractar-les o resumir-les quan calgui.

Correu Obert

Desatenció de l'Ajuntament de Granollers envers l'Escola Municipal de Treball

Amb data de 17 de setembre de 1987, l'Ajuntament de Granollers i el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya van signar un Conveni singular sobre el funcionament de l'Institut Politècnic "Escola Municipal de Treball" de Granollers. En l'apartat cinquè de l'esmentat conveni es diu: "...Per això, seguint la trajectòria que iniciada en els Convenis singulars signats entre ambdues Institucions de l'any 1983, es creu procedent establir el present conveni per tal d'assolir progressivament l'equiparació del funcionament i nivell de despeses de l'Escola Municipal de Treball de Granollers amb els d'un centre públic anàleg dependent del Departament d'Ensenyament. **Aquest procés d'equiparació haurà d'estar conclòs l'any 1990**".

Dins del mateix conveni, en la segona clàusula s'especifica: "... Els increments efectius de creixement hauran de quedar

recollits en les assignacions pressupostàries del Departament per tal que les retribucions i despeses de funcionament conservin l'analogia amb els centres dependents del Departament. **Les transferències es faran efectives abans que finalitzi el primer trimestre de cada any**" (els subratllats són nostres).

Des de l'inici de l'actual curs escolar, el Comitè d'Empresa de l'Escola Municipal de Treball va començar a demanar informació a l'Ajuntament, com a titular del centre, sobre l'estat de compliment d'aquest conveni. Ja som a finals de maig i la informació que hem rebut ha estat donada de manera oral, i al no haver-hi cap documentació escrita, sovint ens ha semblat contradictòria. A aquestes alçades, encara no tenim coneixement de quan es faran efectius els increments pactats per ambdues parts ni les xifres concretes que els esmentats increments pressuposen.

Aquesta situació d'incertesa afecta un col·lectiu de 130 treballadors i, de manera indirecta, els prop de 2.000 alumnes que assisteixen a l'EMT. L'Ajuntament ha reconegut en diferents ocasions el pes específic que aquest centre té en l'àmbit educatiu de Granollers i la comarca. I, tot i això, és obvi que la realitat és una altra: l'atenció que el Consistori ha donat i està donant a l'EMT no té relació amb la tasca que s'hi està fent dia a dia.

Considerem lamentable que uns compromisos pactats i signats l'any 1987 no es duiguin a terme, i que l'Ajuntament, emparant-se en la manca de concreció per part del Departament d'Ensenyament de la Generalitat, consenteixi que 130 treballadors, que estan sota la seva titularitat, hagin arribat a finals de curs sense tenir un coneixement precís de les conseqüències que l'aplicació d'aquest conveni puguin comportar.

Comitè d'Empresa de l'Institut Politècnic
Escola Municipal de Treball de Granollers

Llibertat

iAi làs...! ¿Per què em retreus, criatura,
que la menta, per tu, és un destorb
i que el sentiment que se m'engruna
té el gust d'un plat de fetge de porc...?
i...No! És un cop de mar que s'estella
abraçat al roc que m'atura
i et sembla fel la carnadura
que no és reneç ni es fa mesella

Per això arrenco i estripo els fulls del calendari
per averiguar la raó de tot allò
que tu vols canviar i que m'ensenya el nou color
de la rosa la ginesta i el gerani.

Perquè jo no hi trobo ni una sola anomalia
al contingut etern del que es va gastant
i que és claror i és guia o és nit agonitzant
que fa possible la claror d'un altre dia;

ni en la ràbia de l'home honest que no se molla
a mirar a les fosques en un dia tan clar;
ni en el neguit de la roda, que corre i roda
perquè és roda i tots l'hem feta per rodar;

ni en la migradesa del plançó que va pujant;
ni en l'herba dolenta que no morirà mai;
ni en l'espina de la rosa; ni en el desmai
que abriga a la font que sempre va rajant;

ni en la suor amarga de l'hereu que sembla
la llavor honrada que sempre té gust de pa;
ni en la roba neta i endreçada que sembla
la joia del diumenge que espera el demà;

ni en el mar; ni en les espumes que s'hi gronxen;
ni en la Paraula que compleix el seu destí.
Per això sóc lliure...! Com els coloms que festejen
amb l'Hòstia-Déu, volant i jugant pel camí.

Joan Bta. Soldevila

L'Esclerxa

Fer cua

Quan veig una munió de gent arrenglerada, giro cua. El meu lema és: cues no, si me'n puc estar.

Creç que la imatge d'un país on és habitual fer cua, per gust o per necessitat, és negativa, és un símptoma d'endarreriment.

Ara bé, en la història de qualsevol nació hi ha períodes de grans calamitats que han generat interminables cues. Ha estat inevitable fer-ne per aconseguir menjar o altres elements de primera necessitat, en temps de guerra, de crisi econòmica —és el cas dels països europeus de l'Est— o després de terratrèmols, inundacions, etc. Sempre sinònim d'alguna catàstrofe o fanatisme. Durant anys i fins fa poc els russos, a més a més de les necessàries, feien unes cues quilomètriques per visitar la tomba de Lenin.

A casa nostra les cues també han estat provocades per diferents circumstàncies. Abans per adversitats, després per costum i ara que ens en podríem estar fem cua per caprici.

En èpoques de pau i de certa normalitat econòmica no s'hauria de fer cua enlloc. Si no és imprescindible, ningú mitjanament assenyat llença el temps d'una manera tan bestia. Però els costums arrelen més que els roures.

En els anys del franquisme vaig fer cua per les coses més impensades, fins i tot per confessar-me i per visitar les esglésies el Dijous Sant. (Qui tingues ara aquell bé de Déu d'hores perdudes!) Mes tard, en vaig fer voluntàriament per altres bestieses. De gran n'he fet alguna de tot cor, com ara al Palau de la Generalitat per retre homenatge a Salvador Espriu en la seva mort.

En el món del comerç es veu que una cua, com més llarga millor, és una bona propaganda. Se suposa que la clientela en fa per aconseguir un bon article, un bon preu o un bon espectacle. Per això hi ha cinemes que no obren la taquilla fins uns intants abans de començar la pel·lícula. La gent esperant-se al carrer és el millor reclam.

Fa setmanes que em trobava a Madrid. Cada dia de bon matí es formaven unes cues inenarrables per veure l'exposició de Velázquez. Hi havia gent d'aquí, d'allà i d'arreu. Feia goig de veure aquella gèrnica famolenca d'art. Allò sí que semblava un país amb un alt nivell cultural. L'èxit superava totes les prediccions. Tothom en parlava —de la cua, no dels quadres—. Però no ens enganyem, no tot era cultura sinó un miratge, molts seguien la moda. Ciutadans d'allà mateix i d'indrets ben propers han confessat als mitjans de comunicació que abans no havien estat mai al Museo del Prado. La cua havia robat protagonisme als quadres.

No em vaig veure capaç de cap heroicitat. Vaig recordar el meu lema i vaig deixar-ho córrer. Encara em reca.

Lourdes Cubells